

ga Krúdy Zsuzsa is jól tudja, hogy ez mennyire nem így van.

S mit tett a szülőföld a Krúdy-kultusz ápolása érdekében? Elégedjünk meg itt csupán néhány jellemző tény kiragadásával. Már 1953-ban — olyankor, amikor Krúdynak még a nevét sem írták le másutt — a szülőváros reprezentatív emlékünnepséget rendezett nagy írófia tiszteletére, amelyen Krúdy Zsuzsa is részt vett. Az akkori Szabolcs-Szatmári Néplap pedig méltató cikksorozatot közölt az író születésének 75., halálának 20. évfordulója alkalmából. És Nyíregyháza azóta is mindent megtesz, hogy Krúdy emlékét ébren tartsa, népszerűségét — lehetőségéhez mérten — terjessze.

1968-ban és 1978-ban a város szervezte az író tiszteletére rendezett irodalomtörténeti vándorgyűlést. Az 1968-ban kiadott Krúdy Emlékkönyv szerzői között az író lánya is szerepelt, 1978-ban, Krúdy születésének százéves évfordulóján — Nyíregyháza felkérésére — a Debreceni Csokonai Színház bemutatta Krúdy egyfelvonásos színpadi játékát, Az arany meg az asszony című darabot. A megyei könyvtár Gedényi Mihály Krúdy-bibliográfiájának kiadásával, a Szabolcs-Szatmári Szemle pedig különszámmal tisztelgett a százéves Krúdy emléke előtt. Nyíregyházán volt a Szindbád című film ősbemutatója, majd a város önálló színtársulatának műsorán szerepelt a Rezeda Kázmér szép élete című színmű, amelynek bemutatójára Krúdy Zsuzsa is biztosan szívesen emlékszik vissza. A megyei könyvtár kiadásában nemrég megjelent Krúdy-breviárium pedig bizonyára nemcsak a szűkebb hazában, hanem a megye határain túl is sok új olvasót szerez Krúdynak.

Ezekén túl utca, gimnázium, korszerű filmszínház, elegáns szálloda, étterem és könyvesbolt őrzi Krúdy nevét (Nagykállóban pedig könyvtár), életének ide kötődő eseményeit pedig négy emléktábla, egy szobor és egy mellszobor hirdeti.

Helyszűke miatt a felsorolásban nem törekedtünk a teljességre, az említettek alapján döntsön az elfogulatlan olvasó, valóban mostohafia-e megyéjének Krúdy Gyula.

Bodnár Iván

Mostohafia-e Krúdy Gyula Szabolcs- Szatmárnak?

Az Élet és Irodalom olvasói az utóbbi időben két olyan glosszával is találkozhattak a lap hasábjain, amelyek Nyíregyházát és Szabolcs-Szatmár megyét érintik.

Az első glossza szerzője, Barta András (ÉS, november 15.) egy híradásból indul ki, mely szerint Kótajban helyreállítják az egykori Ibrányi kastélyt, hogy aztán levéltári kutatószobát és Jókai-emlékszobát rendezzenek be ott. E hír hallatán kérdezi Barta András, hogy Szabolcsban miért éppen Jókai-, nem pedig Krúdy-emlékszobát terveznek, hiszen „a Nyírségben az álomhajósé az elsőség” — írja. A szóban forgó kastély és környéke azonban fontos szerepet játszik Jókai Mór egyik legnépszerűbb regényében, az Egy magyar nábobban, tehát semmiképpen sem tarthatjuk véletlennek, hogy a megyei múzeum (természetesen nem a Hajdú-Bihar megyei, hanem a Szabolcs-Szatmár Megyei Múzeumok Igazgatósága) Kótajban a kastély helyreállítása után Jókai-emlékszobát rendez be. S mindezt nyugodt lelkiismerettel teheti, mert Krúdy Gyula emlékét régóta méltóképp hirdeti a nyíregyházi múzeumban neki szánt két szoba.

Fájdalmasan érint bennünket, nyíregyháziakat a Barta Andrásé-ra erősen rálicitáló másik glossza Krúdy Zsuzsa tollából (ÉS, november 29.). Ő már nem egyszerűen a tervezett Jókai-emlékszobát fájlatja, hanem tényként állapítja meg, hogy Krúdy Gyula „valóságos mostohafia megyéjének”, akit ott alig ismernek, s akinek a hagyatékát nem ápolják. Nagyon súlyos szavak ezek az író leányának szájából. S különösen igazságtalanok azért, mert mint nagyon sok Krúdy-rendezvény részvevője, ma-